بار قلبی– عروقی ارتریت روماتوئید– عواقبِ درمان

ادامه از صفحه آخر

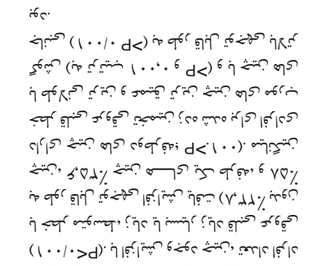

ارتریت روماتوئید (RA) یک بیماری مزمن است که به‌طور عمده مفاصل را درگیر می‌کند، اما می‌تواند بر اندام‌های دیگر نیز تأثیر بگذارد. این بیماری با التهاب سیستمیک مشخص می‌شود که منجر به تخریب مفاصل، ناتوانی و افزایش خطر بیماری‌های قلبی‌عروقی می‌شود. مطالعات نشان داده‌اند که بیماران مبتلا به RA در معرض خطر بیشتری برای ابتلا به بیماری‌های قلبی‌عروقی هستند، حتی پس از تنظیم عوامل خطر سنتی مانند فشار خون بالا، دیابت و دیس‌لیپیدمی. این خطر افزایش‌یافته به التهاب سیستمیک مزمن نسبت داده می‌شود که می‌تواند به تصلب شرایین، نارسایی قلبی و سکته قلبی منجر شود. درک مکانیسم‌های زیربنای این ارتباط برای بهبود نتایج بیماران و کاهش بار بیماری بسیار مهم است.

التهاب سیستمیک و آترواسکلروز

التهاب مزمن در RA نقش مهمی در شروع و پیشرفت بیماری‌های قلبی‌عروقی ایفا می‌کند. سیتوکین‌های التهابی مانند فاکتور نکروز دهنده تومور-آلفا (TNF-α)، اینترلوکین-۱ (IL-1) و اینترلوکین-۶ (IL-6) به آسیب اندوتلیال، تشکیل پلاک آترواسکلروتیک و بی‌ثباتی پلاک کمک می‌کنند. این فرایند شبیه به آترواسکلروز ناشی از عوامل خطر سنتی است، اما در RA توسط التهاب سیستمیک هدایت می‌شود. هر دو بالا گفتن مورب بررسی قرار گرفتند. کردند که ارتباط بین چنین های مورب گفتن و کاهش خطر مرگ‌ومیر در بیماران مبتلا به RA وجود دارد. با این حال، این ارتباط همیشه ساده نیست. برخی از داروهای مورد استفاده برای درمان RA، مانند کورتیکواستروئیدها و مهارکننده‌های JAK، می‌توانند بر پروفایل خطر قلبی‌عروقی تأثیر بگذارند. به‌عنوان مثال، کورتیکواستروئیدها ممکن است با افزایش فشار خون، قند خون، هموگلوبین گلیکوزیله، کلسترول تام، LDL و حوادث قلبی عروقی، خطر قلبی عروقی را بیشتر از حد معمول افزایش دهند. مهارکننده‌های JAK نیز ممکن است با تغییر در پروفایل لیپیدی و افزایش وزن همراه باشند.

ارزیابی و مدیریت خطر قلبی عروقی در بیماران مبتلا به RA

با توجه به پیچیدگی رابطه بین التهاب و بیماری‌های قلبی‌عروقی در RA، ارزیابی و مدیریت خطر قلبی عروقی در این بیماران نیازمند رویکردی جامع است. توصیه می‌شود که پزشکان علاوه بر ارزیابی‌های معمول خطر قلبی عروقی، عوامل خطر خاص مرتبط با التهاب را نیز در نظر بگیرند. این عوامل شامل فعالیت بیماری، شدت التهاب و پاسخ به درمان‌های ضدالتهابی است. استفاده از ابزارهای ارزیابی خطر قلبی عروقی که به‌طور خاص برای جمعیت‌های مبتلا به بیماری‌های التهابی طراحی شده‌اند، می‌تواند به شناسایی بیماران پرخطر کمک کند. همچنین، پایش منظم فشار خون، پروفایل لیپیدی و قند خون در این بیماران اهمیت زیادی دارد.

مدیریت خطر قلبی عروقی شامل یک سری توجه ویژه هستند.

مطالعات خطر قلبی عروقی شامل یک سری توابع رایجی است که استفاده برون یک دوره مشخص شده در سال ۱۹۹۴ تکرار شد، که در آن یک ارتباط آماری در متادیتا بین متغیرهای . این یافته بااِلقاء در یک مطالعه بالینی الکتروکاردیوگرافی، با بیماری عروق کرونر است. بگیرید، تشخیص بیماری در مطالعه بالینی است. این مطالعه به مشاهده خطر قلبی عروقی شامل یک سری توابع رایجی است که استفاده برون یک دوره مشخص شده در سال ۱۹۹۴ تکرار شد، که در آن یک ارتباط آماری در متادیتا بین متغیرهای . این یافته بااِلقاء در یک مطالعه بالینی

ارتباط مصرف دوز کم آسپرین به‌صورت روزانه و بروز دیابت نوع ۲ در افراد مسن سالم

ادامه از صفحه قبل

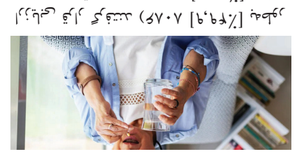

کنترل قند خون با آسپرین بروز دیابت نوع ۲ را کاهش داد و اقدامی غلط از آب درآمد. این نتیجه‌گیری از مطالعه‌ای بزرگ و طولانی بر روی بیش از ۱۹ هزار سالمند ژاپنی حاصل شد که به مدت ۴ سال پیگیری شدند. در ابتدای مطالعه، ۱۴ درصد شرکت‌کنندگان دیابت داشتند و ۱۰ درصد دیگر پیش‌دیابت داشتند. در طول پیگیری، ۱۵ درصد گروهی که روزانه ۱۰۰ میلی‌گرم آسپرین مصرف کرده بودند، دیابت نوع ۲ را در مقایسه با ۱۷ درصد گروه دارونما ابتلا کردند. این تفاوت از نظر آماری معنادار بود. در مقایسه با گروه دارونما، گروه آسپرین ۲۲ درصد افرادی را کاهش داد که با افزایش غلظت FPG را کاهش دادند و افزایش غلظت HbA1c را به میزان ۰.۱ درصد کاهش دادند. در مقایسه با گروه دارونما، گروه آسپرین ۱۵ درصد خطر ابتلا به دیابت را کاهش داد. این نتیجه‌گیری از یافته‌های مطالعه‌ای بزرگ، چندمرکزی، تصادفی، دوسویه‌کور و کنترل‌شده با دارونما حاصل شد که در ۱۵ مرکز پزشکی در ژاپن انجام شد. در این مطالعه، ۱۹۲۷۴ بزرگسال ۶۰ تا ۷۹ ساله که دیابت نداشتند و ۶۰ درصد آنها زن بودند، به‌طور تصادفی به دو گروه تقسیم شدند. یک گروه روزانه ۱۰۰ میلی‌گرم آسپرین پوشش‌دار روده‌ای مصرف کردند و گروه دیگر دارونما دریافت کردند. شرکت‌کنندگان به‌طور متوسط ۶.۸ سال تحت پیگیری قرار گرفتند. در ابتدای مطالعه، میانگین غلظت HbA1c در هر دو گروه ۵.۸ درصد بود. در پایان مطالعه، میانگین غلظت HbA1c در گروه آسپرین ۵.۸ درصد و در گروه دارونما ۵.۹ درصد بود. در ابتدای مطالعه، میانگین غلظت FPG در هر دو گروه ۱۰۲ میلی‌گرم در دسی‌لیتر بود. در پایان مطالعه، میانگین غلظت FPG در گروه آسپرین ۱۰۰ میلی‌گرم در دسی‌لیتر و در گروه دارونما ۱۰۱ میلی‌گرم در دسی‌لیتر بود. در ابتدای مطالعه، ۱۴ درصد شرکت‌کنندگان دیابت داشتند و ۱۰ درصد دیگر پیش‌دیابت داشتند. در پایان مطالعه، ۱۵ درصد شرکت‌کنندگان گروه آسپرین و ۱۷ درصد شرکت‌کنندگان گروه دارونما دیابت نوع ۲ داشتند